

TETELENÍ

Ostré polední slunce zalilo hladinu jezera nekompromisním letním vedrem, André ležel natažený na přídi své lodi s vyvaleným pupkem a podřimoval.

Rozpálený písek žhnul, cítil, jak mu po zádech, z čela i z podkoleních jamek stékají kapky potu a nebyt podrážek jeho sandálů, měl by bezpochyby okamžitě spálenou kůži. Babočka admirál se svým klikatým letem přemístila z rákosí u břehu na stěžeň, tam ale nebyla spokojená, a tak sestoupila níže a usadila se podnikateli na chodidlo, kde ho začala lechtat svými tenkými nožičkami.

Přímo před ním se tyčila monumentální antická budova, sloupy v dórském stylu podpíraly zdobenou atiku a dodávaly pompéznost celému výjevu, který měl před očima.

Kvůli motýlímu lechtání mu zacukal palec, posunul si rozečtené noviny přes obličej, aby měl alespoň pár centimetrů ve stínu a babočka se uraženě vzdálila na kormidlo.

V ruce svíral starý železný meč, silným stiskem se mu na předloktí napínaly žíly v očekávání věcí příštích, ovšem mysl měl klidnou, podobné situace už přece zažil a vždy z nich vyvázl. V davu občanů tušil i císaře, na vyvýšeném křesle s baldachýnem, který toho zmetka chránil před slunečními paprsky - stokrát už přemýšlel, jak se ho zbavit, jak se osvobodit; znechuceně odplivl, musí svůj plán dovést k dokonalosti a na to potřebuje ještě trochu času.

Jachta se mírně kolébala na drobných vlnkách, malé rybky se osmělovaly a plavaly už v její těsné blízkosti, občas vyskočily a se šplouchnutím tvořily zvětšující se soustředné kruhy.

Najednou se zvedl vítr a z okolních luk přinesl sytou vůni levandule, která Andrého i přes denní tisk praštil do nosu, náhlé ochlazení prohřáté kůže bylo jako balzám, zpola se probudil a uvědomil si, že se peče.

Gladiátor se navzdory svému odhodlání bojovat pomalu rozplýval, až se zcela proměnil ve výhled na jezero, lesy a Provence, André pustil z ruky meč, vlastně tyč na otevírání poklopu podpalubí, promnul si oči, nadechl se fialově-bylinného vzduchu a odebral se do stínu ke svému psíkovi dospat zbytek poledního klidu, možná raději v méně dobrodružném stylu.

VZKŘESÁNÍ

V místnosti byla tma. Karel si uvědomil, že už nějakou dobu necítí nohy.

Leželo se mu hrozně, levý bok měl otláčený od sousedního těla, pravý natisknutý ke stěně a nemohl se pohnout. Všichni napjatě očekávali další otřesy a nebylo jisté, kdo je ještě naživu.

Jeho mysl naplňoval strach, byl celý zdřevěnělý.

Ozval se táhlý skřípavý zvuk - že by konečně přišla pomoc?

V rohu se objevilo světlo, něčí ruce vzaly Karlovo tělo a on s hrůzou zjistil, že nohy nemá.

Silný jas ho oslepil.

„Umírám?“ problesklo mu hlavou.

Poslední záchvěv bolesti zavibroval jeho tělem.

„Hoří mi hlavička,“ zasmál se suše.

PŘIROZENÁ VÁŠEŇ

Celé odpoledne jsem si pohrávala s myšlenkou, jak mě dnes bude asi rozmazlovat. Ráno jsem si vzrušením nedokázala ani zavázat tkaničky a před očima jsem pořád viděla jeho smyslné nahé tělo a hladila tu hebkou kůži, které jsem se nemohla nabažít.

Neustále mě překvapoval, každé naše setkání bylo originální a ani to dnešní určitě nebude žádný plagiát.

Nepochopení kolegyň, které při vyprávění o našich praktikách koprněly, rudly a ztrácely řeč, mi zlepšilo náladu ještě víc.

Vyčlenila jsem si pro naše setkání to nejprůsvitnější prádlo a byla jsem si jistá, že bude nadšen, až ho ze mě rozpálený strhá. Až ke mně přistoupí, lehce mi pohladí ramena, prudce políbí rty i šíjí a když se začnu chvět a propadat do víru vášně, přiváže mě tak, že se nebudu moci ani hnout.

Až se mi provazy zaryjí do touhou sálající kůže tak silně, že se téměř rozbrečím, a přesto nebudu chtít, aby přestal. Až ucítím, jak je vzrušený, uslyším, jak vzdychá, ztvrdnou mi bradavky a podlomí se kolena, na prahu extáze, kdy svět kolem přestane existovat.

Až se i on přiváže ke mně, slastí vykřikneme a jako blíženci budeme společně chránit to nejdůležitější na této planetě, pak teprve budu plnohodnotnou bytostí.

Je tak vzrušující být ekoteroristkou!

OSVÍCENÍ

Sluneční svit byl poslední věcí, která mě mohla vytrhnout z toho průseru.

Zaklel jsem a prošel průrvou ve skále, pod nohama mi křupal písek, všude tma hustá jako asfalt. Bezmyšlenkovitě jsem zamířil k útesu, v dáli jsem matně tušil obzor i oba měsíce, ovšem prachová mračna nechávala dostatečný prostor fantazii.

„Ztratit proviant na týden, v týhle díře, to se vážně může stát jenom mně, vid'?"

Kačenka poslouchala, dívala se na mě a nijak se nesnažila zmírnit vážnost situace.

„Synáček velitele dostal první úkol a hned ho zpackal - podívejte se na něj, na nemešlo!"

Doufal jsem, že promluví, naruší to skličující provinilé ticho.

V tom mě paprsky konečně zalechtaly na nose - bylo to tu, pět minut sluneční záře po týdnu temnoty.

Hleděla na mě černýma očima bez výrazu, ozářená rudou koulí.

Schoval jsem svoji jedinou spřízněnou duši opět do kapsy – jakkoli dětinsky to vyzní, bez ní bych to už dávno zabalil.

NEPOUČITELNÁ

Dneska mu to řeknu, pomyslela si Karolína odhodlaně, a široký úsměv se jí nekontrolovatelně rozjel po tváři. Byla toho plná, přetékala emocemi už několik měsíců, pořád na něj myslela, při sexu s ním zažívala extázi, o jaké se jí dosud jen zdávalo a vídala ho pravidelně i ve snech.

Varianty jeho odpovědi jí zaplavily mysl jako tsunami a neodbytně se překlápěly z absolutních happy-endů do totálních katastrof a zase zpět. Ten večer po romantické koupeli na něj upřela svoje obrovské zelené oči a něžně vyložila na stůl nejsilnější trumf lidského života: „Miluju Tě.“

Letmo ji políbil na čelo. „Teď na to není vhodná doba,“ odvětil po chvíli a odešel.

Zlomená, stála uprostřed pokoje a chtěla ze všeho nejvíc zemřít, okamžitě zapomenout, nebýt, necítit se tak hloupě, ponížene.

O manželce a dětech jí napsal až za měsíc.

LÁSKA AŽ ZA HROB

Měkký gauč osvětlovaly paprsky vycházejícího slunce a ve světelných kuželech se tetelil prach. Pokoji vládla růžová – sladké tóny byly na nábytku, na zdech, porcelánových talířcích s kořaty, na kobercích i na kapesníčkách položených v rohu komody.

Marie-Rosa si slavnostně postavila teplé kakao ve starorůžovém hrnečku na stolek a přisunula si nadýchanou taburetku. Spokojeně se usmála, zatleskala baculatýma rukama a v negližé odcupitala do koupelny pro poslední součást rituálu – svůj oblíbený nedělní úbor.

Od manželovy smrti rubáš nevyprala, byl zmuchlaný, umazaný a čpěl velmi specifickým oděrem, přesto si ho s velkou láskou oblékla a přitáhla těsně k tělu.

VINÁRNA U DALÍHO

Hosté stáli nehnutě v půlkruhu a nevzrušeně, beze slov, sledovali roh místnosti. Okolo jejich hlav se s jemným cinkotem vznášely skleničky s vínem, rotující ve vlastním mikrosvětě. Celou jednu stěnu vyplňovala síť plná živých ryb, které sebou mrskaly a stříkaly zbytky vody, co jim ulpěly na ploutvích, do širokého okolí. Místnost ohříval doutnající meteorit, který sem znenadání spadl předevčírem, a ručičky na kulatých hodinách nad ním líně běžely vzad. Klavírní křídlo v rohu hrálo samo a s každým dalším tónem se více a více roztékalo.

vylézají na trávu a zaplňují sportoviště a znemožňují tak pořadatelům sebrat ohnisko jejich výskytu.

OBRAZ 8

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Detail na šokované tváře fanoušků, hlavy jim šrotují a panika je jen otázkou vteřin.

OBRAZ 9

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Celek na část stadionu s únikovým schodištěm. Diváci v absolutní panice zakopávají jeden o druhého, přeskakují lavičky do jiných řad, zmateně pobíhají. Králičí invaze pronikla už i na ochozy, jsou všude. V obraze převládá bílá barva, jak se diváci nedají rozlišit od králíků. Hysterie. Rozhodčí uprostřed chaosu dbá na pravidla a regulérně přerušuje zápas. Nikdo si toho nevšimne.

KOMENTÁTOR

Dámy a pánové, bílé chlupy už zaplnily celý trávník a nekontrolovatelně se rozšiřují i na ochozy a okolní cesty, rozhodčí ukončuje zápas, ale nikdo ho neposlouchá. Všichni se v panice pokoušejí o útěk z areálu.

KONEC

Polocelek na první řadu diváků, ticho je náhle narušeno silným poryvem větru, který strhne klobouk (konkrétně se jedná o černý cylindr) z hlavy noblesnímu pánovi v bílém fraku a odvane ho doprostřed kurtu. Ostatní diváci se této příhodě smějí.

KOMENTÁTOR

...ale né, vítr strhává z hlavy pána v první řadě klobouk a za hihňání ostatních ho vane doprostřed kurtu, kde se zastavuje.

OBRAZ 4

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Celek, klobouk leží uprostřed travnaté plochy kurtu a všichni na něj překvapeně hledí, je ticho.

OBRAZ 5

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Polodetail na rozhodčího, který ukazuje sběrači, aby klobouk šel sebrat, sběrač se ze všech sil snaží pochopit, o co je požádán, ale hlava mu pracuje zoufale pomalu. Začíná tušit pohromu.

KOMENTÁTOR

Rozhodčí teď kyne na jednoho ze sběračů míčků, ale než ten zaregistruje, oč je žádán...

OBRAZ 6

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Detail na ležící cylindr, ze kterého z ničeho nic vylézá králík a po krátkém rozkoukání peláší pryč. V pozadí diváci brečí smíchy, takové překvapení opravdu nečekali.

KOMENTÁTOR

...z cylindru vylézá králík a utíká neznámo kam, načež aréna propadá v huronský smích.

OBRAZ 7

EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION

Polocelek na část kurtu a část diváků – chvilková zábava se rychle začíná měnit na nejistotu a obavu, neboť další králíci vylézají z klobouku a zaplňují kurt, pořadatelé se snaží dostat ke klobouku, ale zakopávají o králíky a jsou jimi unášeni jako na koncertě pryč od cylindru.

KOMENTÁTOR

Pobavení fanoušků ale rychle opadá, protože další a další bílí hlodavci

ČERVOTOČOVO TÓČO

Bodovka prudce osvětila stěny mého příbytku. Hezky jsem si to tu zařídil, musím se pochválit, i když v semišovém sedadle by mi možná bylo líp.

Představení právě vrcholí, špičky tanečnicků víří nánosy prachu na prknech, co kdysi znamenaly svět, primabalerína tiskne k hrudi amulet před tím, než vystoupí zpoza opony na scénu, v zákulisí panuje šílenství a zuřivě se mění kostýmy i rekvizity. Napětí v sále by se dalo krájet, z orchestřiště graduje poslední staccato druhé věty D-moll narušované jen šustotem otáčených partitur.

Poslední sekundy před přestávkou – zapřu se, abych ustál ten náraz, 3, 2, 1... ticho.

Už zase pouhá generálka.

LÁSKA STRONGMANOVA ŽIVOTA

Sebastián Kulihrach nervózně přešlapoval před kavárnou, v jedné ruce žmoulal tři gerbery a druhou si popotahoval upnuté oblekové kalhoty, které se mu nepříjemně zařezávaly. Záměrně stál přímo na rohu, aby mu nic neuniklo a střídavě hypnotizoval hodiny na druhé straně ulice, projíždějící devítky, neboť tou měla přijet, divadlo i líně tekoucí třpytivou řeku. Pootočil se směrem k Hollaru a rukou si zastínil oči – bylo už skoro pět a slunce pomalu zapadalo nad Petřínem, pohled mu sjel z kopce doprava a na chvíli spočinul na panoramatu Pražského hradu, Karlova mostu a všech věžiček v jejich okolí.

Jeho nepříliš bystrou laskavou hlavou se mihla první pochybnost: „co když nepřijde?“ ale ihned ji zaplašil, jsou přece domluveny na pátou a do té chybí ještě minimálně celá minuta.

V tu chvíli ji uviděl – drobnou ženskou postavu, jak si to svižným krokem štráduje přímo k němu – a srdce mu poskočilo. Na uvítanou ji radostně zvedl nad hlavu, oproti stopadesátikilovým činkám, na které byl zvyklý, byla směšně lehounká. Jako vždy se naoko zlobila, ale zároveň se smála a dělalo jí to dobře; postavil ji na zem, otevřel dveře a galantně ji nechal vstoupit jako první.

Když si sedli, podal jí kytku a ona ho láskyplně štípla do buclaté tváře, zarděl se. „Tady ne, mamí.“

VELKÉ FINÁLE DANIELA SIMONA

scénář na motivy mikropovídky Daniela Simona Velké finále

Postavy:

Sportovní komentátor – ve scénách nevystupuje osobně, ale jeho hlas nás provází celým příběhem. Je zkušený, poměrně nevzrušeným hlasem komentuje dění na kurtu, ovšem ani léta zkušeností ho nemohla připravit na toto finále.

Rozhodčí – střední věk, bývalý tenista, nyní s menším bříškem, vážený, férový.

Sběrač míčků – tenista junior, sní o velké kariéře, nyní poprvé možnost účastnit se velkého turnaje, je velmi nervózní a snaží se ze všech sil udělat dobrý dojem.

Pán v první řadě – ropný magnát, má abonentku do první řady na všechna utkání, jelikož má původ v Británii, nosí obstarožní cylindr, cvikr a hůlku i na sportovní utkání.

Cylindr – zdánlivě normální černý cylindr ropného magnáta skrývá ovšem magické vlastnosti, které se projeví jen za určitých okolností, doteď se tak nikdy nestalo.

Králíci z klobouku – magicky se zjevující v cylindru, ovšem bez dalších magických vlastností. Jejich cílem je ovládnout svět a pokrýt ho spoustou malých králíčků. Na tomto úkolu pracují rádi a s obrovskou vervou.

OBRAZ 1**EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO/WIMBLEDONSKÝ STADION**

Záběr (celek) na levou polovinu kurtu v pozadí se stadionem, kde za hráčem, připravujícím se k podání, prosvítá časomíra i se stavem 6:6.

KOMENTÁTOR

Je krásné slunečné odpoledne, na Wimbledonském stadionu právě probíhá finále mužské části tenisového šampionátu a diváci sledují skutečně neúprosnou bitvu, protože nerozhodný výsledek pokračuje i za stavu 6:6 v pátém setu.

OBRAZ 2**EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO/WIMBLEDONSKÝ STADION**

Polocelek na podávajícího hráče, tribuny se ztiší, nastává soustředěné ticho.

KOMENTÁTOR

Atmosféra je na bodu varu, vše je připraveno k dalšímu podání...

OBRAZ 3**EXT./DEN, ODPOLEDNE/SLUNEČNO-VĚTRNO/WIMBLEDONSKÝ STADION**

BALADA O KENI

V den D a vteřině V letěla Helena, Lenka, Dan, Natálie i Erika v letadle. Lebedili a debatovali o dovolené v kvartálu leden – květen. Hodovali. Krabi, dortík, křen, tatranka a krevetová dřeň i líh, víno a voda. Bledá holka Vanda náhle otevřela dveře toalet a blíla ven i dovnitř. Veterináři bodovali – darovali lék v nové letadlové laboratoři.

Doletěli do Nairobi v Keni. V Ekelakala viděli drátovaného hada, otravného berana a obřad pohřbívání holek do rakve v lodi, které nikdo nehodil kotevní lano.

Na venkově Dan lovil lva. Obrátil ho labrador.

Křovák vedl vlekle dovolenkáře: „Brodit řeka! Období bahna, bláto! Havěť létat a bodat.“

Hlava, krk i noha bolí. Erika to hrotí, lká a naříká: „Brno, Brno, drahé Brno!“

Natálii daroval král Křovák trn ledového draka. Někdo Natálii o trn okradl.

Lenka nedala Heleně batoh a ani lolitka Erika nahoře na hradě nedala Danovi.

Banda litovala drahé dovolené!

VYSOKOHORSKÁ HYSTERIE

„Co Jana, už se z toho vyspala?“

„Jo, od chvíle, co jste jí ho v noci vrátili, už je celkem v pohodě.“

„Takhle řvát jsem jí ještě nikdy neslyšela, fakt, že ne.“

„Prosím tě, a proč jste jí do toho ledového bazénu házeli?“

„Hele, tak příště si ji zklidniš sám, jo, víš, sám, jaká je, když to na ni přijde.“

„Jo, to samozřejmě vím, prostě jsem jí včera neohlídal, no.“

„To není tvoje chyba, to ona se sebou musí primárně něco dělat a je pravda, že jsme jí ho neměli brát a dělat, že na něm jezdíme.“

„Jo, to byla blbost... přitom když jsem jí poznal před těma třemi lety, líbilo se mi to na ní.“

„Samozřejmě, Pavle,“ protočila s lehkou výčitkou Denisa oči a usrkla ze svého svařáku, „vám chlapům se líbí každá takováhle kravina, ale uvědom si, že už to fakt není sranda.“

Pavel se jen zhluboka nadechl a s pohledem upřeným na zasněžené hory vzduch ztěžka a pomalu zase vypustil: „Ta její úchylka na plyšové jednorožce je už vážně zralá na psychiatra.“

JAK PŘEŽÍT ŽRALOČÍ KOUSNUTÍ

„Ojoj, to nejní ale voubec hezký bebánko,“ kření se doktorand Ben na mou nohu.

„Pálí to jako čert,“ usykávám a zároveň nevím, jestli se na to vůbec chci dívat.

„Cos tam simtě d'ála?“ nechápavě kroutí hlavou Australan, zatímco ránu prohlíží a čistí.

„Ani nevím, stalo se to hrozně rychle a cestu ke břehu si vůbec nepamatuju, zpanikařila jsem,“ přiznávám s obavou, že mě pošlou na pevninu do nemocnice a týdenní biologický kurz na korálových ostrovech pro mě skončí po dvou dnech.

„Helej se, musíme to vydezit,“ říká rezolutně, „žralouci maj plný zubáky bakoušů, to bys měla infíka cobydup.“

S hrůzou sleduji, jak vytahuje lahvičku s dezinfekčním sprejem – tohle bude bolet.

„A nezůstane mi jizva?“ zhrozím se najednou při pohledu na početné krvavé rýhy nad kotníkem.

„Ále, než se vdáš...“ šklebí se Ben, ale to už ječím, mám dojem, že mi nohu strčil doprostřed táboráku a nehty zarývám do dřevěné lavice, na které sedíme.

Druhý den bolest ustupuje, zato velikost kotníku roste a připomíná tvarem sloní chodidlo, a to jsem měla ještě štěstí, že to byl jen ten bělocípý mrňous.

Když se vracíme z kurzu, mám nohu opřenou o sedadlo před sebou, zimnici a čím dál větší obavy – ještě nevím, že o týden později si pojedou pro tetanovku kvůli masivní infekci, ani to, že se budeme se sestřičkou bavit o amputaci.

MACECHA

Sandra stála v kuchyni a z okna láskyplně pozorovala smějící se Lucku a Michala, jak se na verandě pokouší hrát nějakou novou deskovou hru, zatímco jim připravovala svačinu. Otřela si ruce s dlouhými pěstěnými nehty do zástěry, vzala ták s mlékem a tousty a vyrazila ze dveří, kde se k ní hned přitočil zpocený David, něžně ji políbil a ona si opět uvědomila, že takhle šťastná už dlouho nebyla.

Půl roku spolu a poprvé na opravdové dovolené, uprostřed lesů, daleko od civilizace a lidí, jen oni dva a jejich děti. Ani nedoufala, že by si mohli všichni vzájemně tolik padnout do oka, a teď to byla realita.

Lucka s Michalem se s díky vrhli na jídlo, zatímco šel David sekát dříví na večerní táborák, a ona se nemohla vynadívát na ten krásný obrázek – děti cpoucí si růžolící tvářičky jejími dobrotami a vedle partner s lesknoucí se sekerou v ruce.

Jakmile se začalo smrákat, venku se rozhořel oheň, a Sandra, která měla všechno na opékání už pečlivě nachystané, se šla opláchnout do koupelny - pročísla si tmavé vlasy, spokojeně si změřila svůj opálený obličej v roztříštěném zrcadle a v tu chvíli si vzpomněla, že musí ještě nabrousit nože. Když pomalu scházela po skřípajících schodech dolů do tmy, vybavil se jí první okamžik, kdy věděla, že je všechno správně – ona, David a Lucka s Michalem seděli v nóbli restauraci, smáli se jako blázni nějakému Davidovu skvělému vtipu a ona cítila, jak úžasnou skupinu dohromady tvoří.

Z lesa se ozvalo táhlé vlčí zavytí a ve dveřích se objevil David s buřty a otázkou: „Kde jsou vlastně tvoje děti, miláčku, od rána jsem je neviděl?“ „Asi si pořád hrají na té mýtině, víš, jak se jim tam líbilo,“ vyhrkla s nervózním úsměvem, zatímco za zády žmoulala dva nože, ostré jako břitva.

David, uspokojen odpovědí, odešel zpět k ohni a Sandra se naposled podívala na svoji rodinnou idylku ozářenou plameny – věděla přesně, co jí kazí a odhodlaně se obrátila k lesu s cílem vyřešit své dva poslední malé problémy.

EDICE LITAERO

KATEŘINA HELLEBRANDOVÁ

Výběr z hroznů - jarní sběr 2017

Kateřina Hellebrandová

Výběr z hroznů - jarní sběr 2017

Edice LitAero - Duben 2017 Literární workshop – Zážitek psaní - Od povídky k scénáři

Aeroškola, Ambrožova 9, Praha 3, 130 00

Sestavili: Mathej Thomka

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.